

[Poul Møller.]

Den højtærede finansminister siger, at nu erkender oppositionen behovet for en skattereform. Jeg vil gerne sige til ham, at det gjorde vi også i fjor. Vi fremlagde også i fjor et forslag; det var ganske vist mere beskedent. Da havde vi endnu tillid til, at de skøn, den højtærede finansminister gav her i tinget, var så realistiske, at vi ikke i vor skattelovgivning turde gå langt fra disse skøn. Jeg kan således sige, at da vi fremsatte vort skattereformforslag i fjor, svarede den højtærede finansminister i en tale tilsvarende den, han har holdt i dag, at vor vurdering af f. eks. udgifterne til boliglån i finansåret 1960-61 var helt fejlagtige, at beløbene var større; og det fremgår af Folketingstidende, at den højtærede finansminister mente, at der ville blive tale om at udbetale omkring 500-600 mill. kr. i 1960-61 i boligstøttelån i det kommende finansår. Nu har vi fået et finanslovsforslag, hvori dette tal er nedvurderet til 300 mill. kr. for det kommende finansår, og vi har fået den oplysning fra boligministeriet, at man regner med, at de faktiske udbetalinger i det kommende finansår kun bliver 240 mill. kr. Jeg nævner disse tal, fordi det måske kan give nogle den fornemmelse, at fordi tingene bliver sagt af en finansminister, behøver de ikke at være rigtige.

Den højtærede finansminister gjorde dernæst nogle bemærkninger om forslaget teknik. Ja, dér vil jeg gerne sige, at mange af de tal, den højtærede finansminister nævnte, lykkedes det mig ikke at fange i farten, og det beder jeg undskylde, men det er jo meget indviklet i hast at finde frem i tabellerne og se, hvad det egentlig er for familier, der er tale om, og hvilke forudsætninger den højtærede finansminister opstiller; men jeg håber da, at vi i det udvalg, der bliver nedsat om forslaget, kan komme til at gennemgå de eksempler, som den højtærede finansminister har nævnt.

Den højtærede finansminister har jo uden videre ret i, at vi ikke kan gennemføre delingssystemet eller splittingsystemet rent, fordi det ville skabe en for brat overgang for ikke-forsørgernes skattemæssige stilling. De enlige ikke-forsørgere har her i landet en bedre skattemæssig stilling i forhold til ægtepar, end de har det i mange andre

lande, og det gør, at skulle vi overgå til delingssystemet, måtte man starte med nogle rigoristiske skatteforhøjelser for de enlige, og det har vi ikke ønsket. Men vi har igennem den foreslåede overgang til dette delingssystem vundet det, at skattelettelsen bliver størst for familierne, for ægteparrene og mindre for ikke-forsørgerne.

Med hensyn til hustrufradraget er det jo således, at den højtærede finansminister her næsten plæderede for bevarelse af hustrufradraget og ganske overså, at han i sit forslag af 1954 også gik ind for hustrufradragets ophævelse med en højere proportionalsskat end den af os foreslåede og altså med en ugunstigere virkning for sambeskattede ægtefæller, hvor hustruen har udeerhverv, end den af os foreslåede. Dette synes jeg man skal holde fast ved. Den højtærede finansminister sagde dengang, at hustrufradraget havde nogle virkninger, som ikke var ønskelige; det skabte modsætningsforhold mellem dem, hvis hustruer arbejdede i mandens bedrift, og dem, hvis hustruer arbejdede ude, det gav urimelige forskelle. Derfor måtte man bort fra det, og det ønskede den højtærede finansminister at komme med sit forslag, hvori der arbejdedes, som jeg sagde, med en højere skatteprocent, men hvorefter hustrufradraget ophævedes. Hvis vi vil have hustrufradraget væk, må vi gøre det i forbindelse med en skattereform, som både fører os over i proportionalsskattesystemet, og som løser en del af sambeskatningsproblemet, således som vi her har foreslået det.

Med hensyn til de mennesker, hvis indtægter falder uden for den proportionale skat, var den højtærede finansminister inde på, at hvis man skulle gennemføre delingssystemet, måtte man ændre sambeskatningen for disse progressivt beskattede. Det er netop det, vi tilsigter igennem vort delingssystem, for vi er da godt klar over, at inden for de proportionalt beskattede intervaller spiller det ingen nævneværdig rolle, om vi deler eller ikke deler, men det gør det for dem, for hvem måske netop hustruindkomsten medfører, at deres indtægt skal beregnes efter progressiv skatte-sats, og dér vil delingssystemet medføre, at begge halvdele af indtægten kommer ned under progressionsgrænsen og ind under proportionalbeskatningen.